

Onda bettet.

Om man fick ont i en eller ett par fingrar och ej kunde förklara Onda bettet. orsaken till det onda, sådes det vara "ona beded". Detta onda troddes folk komma ut för i vädret, ty någon annan förklaringsgrund kunde man ej finna på.

"Flirp" var en annan fingersjukdom, som ibland kunde vara så svår "Flirp!" att beben liksom bröto sig ut och fingret blev rakt och styvt. För sådana åkommor brukade alltid kloka gummor eller gummor att sökas.

II.Olika slags huskurer.

Kamomill-eller, som man sade, "kommentablåmmor" användes till medicinskt bruk vid förkylning och därav kommande sjukdomar såsom fross- Olika slags huskurer.
brytningar, huvudvärk m.m. Blommorna plockades och torkades i skuggan Kamomillthè.
och när det så skulle användas kokade man thè på de torkade blommorna.

Barken av olvonbusken användes också till medicinskt bruk, men Olvonbarken såsom medel för avföring.
användes detta såsom avföringsmedel. Man skalade av den gröna barken
och tillvaratog det bastartade av barken. Denna torkades och sedan kokade man thè på denna och använde såsom avföringsmedel. Det kan nämnas

Skåne
Onsö hd
Billinge sn

Uppf. av Helga Persson, Höör 1932.
Berättat av Jue Alfr. Nilsson,
N. Hultseröd, Billinge sn.
f. i Bögerup, Billinge sn
Omkr. 70 år

att bären på denna buska kallas "galenbär", och anses mycket giftiga. Ja man säger, att den, som äter av dem, blir galen. Därav namnet.

Senapsdegar var ett mycket använt medel vid febersjukdomar, särskilt vid lunginflammation. Dessa tillverkades så att man malde senap, och inarbetade denna i mjöl, så att det blev en deg. Denna deg lades på rygg eller bröst beroende på var man hade ont. Ibland lades det under fötterna för att det onda liksom skulle dragas ut den vägen. Man skulle så linda något yllet om och när det fick legat en stund hettade det alldeles förfärligt och det kunde vara så skarpt att det drog upp blåsor på helt skinn. Det ansågs emmelertid såsom ett effektivt medel vid håll och såsom nämnts vid febersjukdomar.

Senapsdegar.

III.

Björklöv.

Björklöv.

Björklöv användes till vinterutfordring av får och getter. Man skar av lövraskor och torkade och sedan bärgades det in liksom annan skörd och sedan användes till foder under vintern

Under det s.k. "torra året" 1868 användes mycket lövfoder, ty då blev det ju nästan missväxt, ty det regnade ju inte efter sådden förrän efter midsommar. Berättelsen omtalar att det var så ont om vatten så